

Две године од подношења кривичне пријаве Независног удружења новинара Србије (НУНС) против новинара и уредника у медијима током деведесетих година прошлог века, због ратнохушачке пропаганде, на површину је поново испливао случај Милијане Балетић, новинарке јавног сервиса Војводине. После шест година, она је одлуком суда враћена на посао, где је 2003. добила отказ, јер се показало да је том приликом прекршена процедура.

Реаговао је председник НУНС-а Вукашин Обрадовић, оценивши да је враћање Балетићке на РТВ Војводина „шамар професији и свима који су се новинарством бавили часно у време Милошевића“, јер је њен некадашњи професионални ангажман „пример ратнохушачког новинарства“. Тим поводом Милијана Балетић и Вукашин Обрадовић укрстили су за „Политику“ своје ставове.

Политика: Госпођо Балетић, Ви сте одлуком суда враћени на посао. Шта се заправо десило?

Балетић: Била сам на леду још од 1994, када ми је забрањена емисија после извештаја Тадеуша Мазовјецког. Отказ сам званично добила тек 2003, мада су ме 2001. ко бајаги вратили на посао. Покушавали су неколико пута да ми дају отказ и коначно су то учинили 2003, али 2009. суд ме је вратио на посао. Јер, у образложењу које су ми дали уз отказ као технолошком вишку, стоји да сам неинформисана, да не умет да радим, да ми се мора помагати у раду... Да не говорим о томе да су ме и после 2009. стално премештали из редакције у редакцију.

Политика: Господине Обрадовићу, зашто сте се огласили у случају госпође Балетић?

Обрадовић: Ми смо 8. јула 2009. поднели кривичну пријаву Тужилаштву за ратне злочине против одговорних особа и новинара у РТВ Београд, РТВ Нови Сад, „Вечерњим новостима“, „Политици“, дакле оних који су спроводили ратнохушачку пропаганду. Уз пријаву смо предали и прилог у коме се помиње госпођа Балетић. У друштву никада није поведена отворена расправа о одговорности свих оних који су у ратним годинама позивали и ширили расну и верску мржњу, фалсификовали чињенице, подстицали на злочине према другим народима. Да је дошло до истинске расправе, госпођа Балетић би данас могла да буде васпитачица, пи-ар менаџер или би можда продавала козметичке препарате. Новинарством се сигурно не би бавила, јер се дубоко огрешила не само о новинарске стандарде и етички кодекс, већ је и својим извештајима са ратног подручја директно подстицала на најбруталније ратне злочине.

Политика: Да ли бисте могли да наведете неке примере?

Обрадовић: Мени је најинтересантнији пример извештаја из Чајнича, где је 11. маја 1992. убијено најмање 30 бошњачких цивила. Госпођа Балетић је доказивала како су Бошњаци побили Бошњаке, па је разговарала са председником општине, извесним Душком Корњачом који је потврдио ту тезу. Даље, пропитивала је грађане Вуковара зашто се нису борили против „ушашких кољача“. Такође, без доказа је лансирала тезу да се „зенте“ преко Суботице пребацују у Мађарску на лечење, па се и враћају, а у свему томе учествује и Јулије Скендеровић, председник Демократског савеза Хрвата у Војводини. Разговарала је са њим и Скендеровић је демантовао своје учешће, да би завршила речима: „Нисмо ни очекивали да ћемо добити признање“. У овом случају, госпођа Балетић је била и тужилац и судија, а могла је да буде и целат да је неко поверовао њеним речима и узео правду у своје руке, па „издајника“ Скендеровића ликвидирао.

Балетић: Кажите Ви мени, господине, једну реченицу коју је Милијана Балетић рекла, а да није истинита? Што се тиче Чајнича ми и јесмо отишли по тој вести. Као телевизијски новинар у то време одлазила сам до прве линије фронта. Ишли смо да видимо и шта се десило у Чајничу. И председник општине је рекао шта је рекао. Колико знам, то јесте истина, уосталом питајте господина Корњачу. А као новинар који је од првог до последњег дана извештавао о датле, и данас тврдим да је Вуковар прекривен стравичном лажи којој сте и ви допринели. Неко вам је наредио да не износите истину. Не мислим конкретно на Вас, него на Ваше удружење. Чија сте Ви продужна рука?

Обрадовић: Немојте, молим Вас са тим теоријама завере.

Балетић: Кад Вас неко сатера у ћошак, аутоматски се браните тако што кажете да је то теорија завере. Што се тиче мог „срамног, ратнохушачког новинарства” и, цитирају Вас, „да сам ударила шамар новинарству и свима који су се новинарством бавили часно у време Милошевића”, ево, ја ћу рећи мало и о Вама. До 1994. живели сте у Београду и били жестоки подржавалац политике Слободана Милошевића, док сте радили у „Политици Експрес”, где је уредник био Слободан Јовановић из Врања. Ви сте били подржавалац и Момира Стојановића, тадашњег савезног посланика СПС-а. Крајем 1994. напустили сте Београд и отишли у Врање где сте основали „Врањске”, и 1997. или 1998. добили сте штампарију на поклон. Постали сте власник, главни и одговорни уредник и директор „Врањских”. Ви сте човек који је први објавио лого „Отпора”, Ви сте један од оних који су стално прелазили мађарску границу и ишли на саветовања! Каква је Ваша имовинска карта до 1997, а шта данас имате? Стан у Врању, стан у Београду, штампарију, новине и медијску кућу. А ја сам тада живела на ивици егзистенције у стану од 30 квадрата, нисам могла да платим ни струју.

Обрадовић: Штампарију смо добили на конкурс ЕУ. Имам стан у Врању који сам купио, али немам стан у Београду. Возим ауто који је моја фирма купила на лизинг пре пет година.

Балетић: Немојте, расплакаћете ме. Хајде помозите ми преко Ваших пријатеља страних амбасадора, са којима одређујете ког новинара ћете да наградите, коме ћете да направите имиџ звезде, да направим један серијал о последицама бомбардовања осиромашеним уранијумом на простору бивше Југославије и Балкана.

Обрадовић: Читајте „Врањске”, видећете да смо се бавили осиромашеним уранијумом...

Балетић: Ја сам Вас одавно прочитала. Одакле Вама право да кажете овде да је Милијана Балетић изазивала рат, мржњу, да је могла да убија чак, то ћу да инсистирам, да видим да ли ћете пустити у „Политици”.

Политика: Није рекао да сте могли да убијате, већ да сте могли да будете целат.

Балетић: Још горе. Господине Обрадовићу, одакле Вам право, ко Вас плаћа да вршите истрагу, судски поступак, да ме пријављујете?

Обрадовић: Ваш рад ми је дао то право. Све ово што је радила госпођа Балетић и екипа коју ми помињемо имала је само један циљ: дехуманизацију непријатеља и читавог народа. То је када ви говорите о Хрватима да су они животиње...

Балетић: А где сте нашли то да су животиње?

Обрадовић: Не говорим конкретно о Вама, говорим о суштинском проблему...

Балетић: Ја сам данас овде дошла, није округли сто. Када сам ја рекла да је неко животиња?

Обрадовић: Ево навешћу шта је „Политика” писала...

Балетић: Господине, тресу Вам се руке, опустите се слободно.

Обрадовић: Навешћу нека писма читалаца, на пример 5. јануар 1991. године – „крваве руке и масовне гробнице и праг трпљења који је пређен”, „нико нас више неће водити на клање”, „зар чекати голготу и страшни суд који се десио 1941.”, „Краснићи је причао да је видео усташе како убијају Србе и како кољу жене, децу и старце”...

Балетић: Па ко то прича? Ја?

Обрадовић: Ваше колеге у овом послу.

Балетић: Не можете овако да ме дезавуишете и да трошите време. Знојите се и руке Вам се тресу. Хоћете да направимо паузу? Господине, изгубили сте здравље, изгледа да није лако бавити се вашим послом. Отворите душу и кажите ми за кога Ви радите све ово?

Обрадовић: Мислио сам да сте смислили нешто ново и оригиналније. Та теорија о страним плаћеницима и домаћим издајницима је потрошена.

Балетић: Ја Вас питам ко Вас плаћа? За кога радите? Где то има да новинари подижу кривичне пријаве против новинара? Знате оно „друже Тито и Ћиласе, косе су вам на таласе”. Је л’ Вама неко јавио да је Тито умро?

Обрадовић: А је л’ Вама неко рекао да је Милошевић умро? Вас је Милошевић употребио, потрошио и бацио, није мене.

Балетић: Нико ме није употребио. Сваку реч коју сам изговорила, ја сам видела и пренела гледаоцима. И данас бих.

Обрадовић: А како бисте се осећали да је господин Скендеровић убијен на улици после Вашег прилога?

Балетић: А како бисте се Ви осећали да Милијану Балетић неко убије после овога?

Обрадовић: Било би ми јако жао.

Балетић: Толико људи је страдало у овој земљи, и данас страда, због стравичних лажи.

Али, због Милијане Балетић нико није убијен, и господин Скендеровић је жив. И верујте ми, страшно бих се осећала било ко да буде убијен.

Обрадовић: Па зашто сте онда то радили? Јесте ли Ви доказали да је господин Скендеровић пребацивао „зенге”? Је л' он завршио у затвору?

Балетић: Не, нисте ни Ви ни он! Проблем је у томе што Вама смета истина од које ја не одустајем, а Ви бисте хтели да је прекријете лажима. Прикривање злочина на просторима бивше Југославије, или над српским народом, што сте Ви радили и тиме саучествовали у злочину, јесте тешко кривично дело.

Политика: О каквом прикривању злочина говорите?

Балетић: Прикривање истине о злочинима у Вуковару, Сарајеву, Мостару, Дубровнику, Медачком џепу, логору Лора... По принципу „држ'те лопова”, Ви бисте хтели да убијете сваки нуклеус истине у овој земљи. Ко Вам је дао задатак да ислеђујете, пријављујете?

Обрадовић: То је мој став према ономе што Ви радите. Зашто смо ми поднели кривичну пријаву? Сећате се када је у „Вечерњим новостима” објављена слика Уроша Предића „Сироче на мајчином гробу”, као илустрација страдања Срба у Братунцу. Због таквих ствари смо поднели кривичну пријаву против НН лица у медијима.

Балетић: Ви сте преки суд овде.

Обрадовић: А Ви, док сте се бавили новинарством, да ли сте били новинар или официр? Јер, начин на који сте се ви бавили новинарством назива се ратна пропаганда. Ја само говорим са становишта професије, а да ли постоје елементи кривичног дела, о томе ће рећи суд.

Балетић: Да ли сте ме још негде пријавили? Да ли ћу моћи безбедно да се вратим до

Пише: Милијана Балетић, Вукашин Обрадовић
понедељак, 16 мај 2011 12:46

Новог Сада?

Обрадовић: Не брините, госпођо Балетић, како се ствари одвијају у српском друштву, Ви ћете се вратити на велика врата и то је оно најтужније.

Балетић: Вама ће бити тужно ако се Србија ослободи окупације и оних који одрађују за паре све што им се каже.

Обрадовић: Ви, госпођо Балетић, можете да се појављујете на приватним телевизијама, где ће да Вас плаћа неко други, али не грађани Србије којима сте својим извештавањем нанели толико штете.

Балетић: А Ви овде представљате грађане Србије? Хајде да се појавимо на неком скупу и да видимо колико грађана Србије ће стати уз Вас, а колико уз мене.

Обрадовић: Нисам политичар па да идем на митинге.

Балетић: Ја знам како грађани реагују на мене. Кад прелазим улицу машу ми из аутобуса.

Бојан Билбија, Вишња Дугалић

(Политика)